הכל חייבין פרק ראשון חגיגה ד.

כמו שגגת שור חמור וגמל. דבבא קמא (דף נ:) **דנעשה מועד לכל** ולא אמרינן עד שיהא מועד בשלשה בכל מין ומין דהוא"ל והוא"ל בשלשה נגיחותיו בשלשה מינין אין זה מקפיד על מין אחר[ג] אף כאן לא בא שלשה דברים לידו בבת אחת אלא כולן משום שטות: **אי שמיעא ליה.** הא דתניא דמשמע דבכר אחד מחזיקין אותו בשוטה הוה הדר ביה: **זכור.** אם נאמר זכור אין לך להוציא אלא את הנשים עכשיו שנאמר זכורך[ד] בא להוציא אף טומטום ואנדרוגינוס **פעורים.** בפ"ק דקדושין (דף לד:) ילפינן לה: **מהקהל.** דהוי נמי מצות עשה שהזמן גרמא ונשים מייבות: **אמא קרא למעוטי ספיקא.** בתמיה למה לי קרא מהיכא תיתי לן למיוציא: **כשביליו מכאון.** אלא שהגיד עמון להא ודאי זכר הוא הלכך איצטריך קרא למעוטי: **המקמץ.** מפרש במסכת כתובות (דף עז.) המקמץ בידו לוחת כלבים. ואומר אני כי לתקן בהן עובות שקורין קורדוו"ן שמענדין אותן בצואת כלבים[ה]: **והמלרף נחשת.** שמלרפו במקום שחופרין אותו מן הקרקע כדמפרש במסכת כתובות (שם). וכל אלו ריחן רע ואין יכולין לעלות עם חבריהם: **כדאמרן.** זכור להוציא את הנשים: **לה לה מאשה.** כתיב הכא וכתב לה (דברים כד) וכתיב התם לו חפשה לא נתן לה (ויקרא יט): **לא נצרכה כו'.** מיהו למשנה אחרונה הוא"ל וכיצינו לכוף את רבו חייב לתן לו אלא אדון אחד: **דבר אחר כו'.** פרט לבעלי קבין מפעמים[ו] נפקא כדאמרינן לעיל[ז] הלכך רגלים למעוטי מי שלריך משענת אחרת נגד מרגליו:

מפנקי

[1]כל זכורך מי שיכול לעלות עם כל זכורך יצאו אלו שאינן ראויין לעלות עם כל זכורך: נשים ועבדים שאינן משוחררים וכו': בשלמא נשים כדאמרן אלא עבדים מנלן אמר רב הונא אמר קרא [2]אל פני האדון ה' מי שאין לו אלא אדון אחד יצא זה שיש לו אדון אחר הא למה לי קרא מכדי [3]כל מצוה שהאשה חייבת בה עבד חייב בה כל מצוה שאין האשה חייבת בה אין העבד חייב בה [4]דגמר לה לה מאשה אמר רבינא [5]לא נצרכה אלא [6]למי שחציו עבד וחציו בן חורין דיקא נמי דקתני נשים ועבדים שאינן משוחררין מאי שאינן משוחררין אילימא שאינן משוחררין כלל ליתני עבדים סתמא אלא לאו שאינן משוחררין לגמרי ומאי נינהו מי שחציו עבד וחציו בן חורין ש"מ: והחיגר והסומא וחולה והזקן: תנו רבנן [7]רגלים [8]פרט לבעלי קבין דבר אחר רגלים [9]פרט לחיגר ולחולה ולסומא ולזקן ולשאינו יכול לעלות ברגליו ושאינו יכול לעלות לאתויי מאי אמר רבא לאתויי

מפנקי

רבי יצחק בן כרוך [10]ל"ע ויש להקשות לייתי על תנאי ואם הוא אשה ליהוי נדנה ואפילו למ"ד נדרים ונדבות אין קריבין ביו"ע ליקרבו למחר דשפיר (ד) עדיף אפילו למאן דאמר תשלומין דראשון כדפי' לעיל (דף ב.) וי"ל דמבטל ליה מסמיכה ואע"ג דסמיכה לא מיעכבא כדאיתא ביומא (דף ה.) מכל מקום לכתחילה אין לנו לתקן קרבן כדי לבטלו מסמיכה דהכי קאמר הש"ס פרק האשה בספחים (דף פט.) גבי ה' שנתערבו פסחיהן ונמצא יבלת באחד מהן ולא דמי לערל וטמא משלחין קרבנותיהן וגם לקמן ממעטינן ליה משום דכל שישנו בציאה ישנו בהבאה ולא משום סמיכה דהתם גברא בר חיובא ואריא הוא דרביעא עליה שאינו יכול לסמוך אבל האי לאו בר חיובא הוי דאימתא אימתא הוא אבל הא ק"ל דתיפשוט מהכא דסמיכה בכל כחו בעינן דאי באקפויי ידיו ליתני ולעמוד ולסמוך דהכי פריך לקמן פרק שני (דף טז:) ואיכא למימר דבכל ענין ממעטו ליה קרא:

לא נצרכה אלא [11]לחציו עבד וחציו בן חורין. ולא מימא דקאי עליה ג"ש דלה לה מאשה דקאי דבעליה כתיב לו חופשה לא ניתן לה [12]ומוקי לה רבי עקיבא בהשולח (ניעון דף מא:) [13]וסב וכריתות (דף יא.) בחליה שפחה וחליה בת חורין וי"ל מכל מקום אבד עבדות כתיב כדמוכח קרא לו חופשה לא ניתן לה אך קשה הכא משמע בחליו עבד לפי משנה אחרונה חייב דלפי משנה ראשונה קיימא הכא כדאיתא לעיל ריש מכילתין ואלו בגיטין ריש השולח (דף מב:)[14] מיבעי ליה מי שחליו עבד אם יש לו קנס או לא שלשים שקלים יתן לאדניו אמר רחמנא והאי אדון הוא ולפי משנה אחרונה קאי דקאמר התם מאי לאו לפי משנה אחרונה ואילו הכא פשיטא לן דאין לו אלא אדון אחד ויש לדחות דעד כאן לא אמרינן דאם